

[Alfred Kristensen.]

nighedsraad burde staa fast paa denne mærkelig gammeldags Indstilling, som man fra en vis kirkelig Retnings Side mener er rigtig. Jeg vil gerne bære ærede Medlemmer tænke paa, at det er svært at skille Menigheden og Befolkningen i det hele, og man stifter let uendelig stor Strid og Splid inden for Befolkningen ved at presse Spørgsmaal som det, det ærede Medlem har nævnt, den sønderjyske Præstegaardsjord, frem til at blive et principielt Spørgsmaal i Stedet for at lade det løse sig selv paa en naturlig Maade, saaledes som Tiden dog før eller senere vil løse det. I det hele taget kan jeg slet ikke tro, at det har nogen som helst Betydning for Kirken at eje Jordegods. Er det ikke noget forbigaagent, noget, man klamrer sig til og mener har en Betydning, det slet ikke har, og er det ikke en stor Misforstaaelse? Jeg tror, at Folkekirkens indre bærende Kraft er det afgørende. Selv om den skal leve og eksistere i Fattigdom og Armod, er det langt at foretrække for det, det ærede Medlem mener man skal gøre saa forfærdelig meget for, at bevare Jordegodset for i Kirken.

Formanden: Jeg henstiller til ærede Medlemmer i højere Grad, end Tilfældet hidtil har været, at holde sig til det, de to Lovforslag, der her er til Behandling, omhandler.

Malchau: Det er i og for sig ejendommeligt at konstatere, at en af de korteste Paragraffer i Lovforslaget er den, der har faaet den længste Omtale. Det er maaske nok ejendommeligt, men det er ikke saa mærkeligt, for det er en Paragraf, der er af meget stor Rækkevidde. Og selv om jeg løber en Risiko for at blive indrulleret i de hysteriske Folks Rækker, vil jeg gerne have Lov til her ved denne Lejlighed at sige et Par Ord mod § 77 i Lovforslaget.

Denne Paragraf er som nævnt ændret i det andet høje Ting, men dog ikke paa en Maade, der i alle Tilfælde for mig er tilfredsstillende. Den højtærede Kirkeminister sagde, at adskillige Præster havde protesteret mod denne Paragraf. Det er rigtigt, men der er ogsaa andre end Præster, der har protesteret. Saa vidt jeg ved, er Kirkeligt Centrum gaaet imod denne Paragraf, som den er formuleret nu, hvilket ogsaa gælder den danske Præsteforenings Hovedbestyrelse. Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at denne Paragraf ikke fandtes i Lønningskommissionens Betænkning, og at den ikke gjorde det, var naturligvis ikke til-

fældigt, det var vel overvejet, for ogsaa dette Spørgsmaal havde været drøftet inden for Lønningskommissionen. Men man fandt ikke, at en Paragraf i denne Form eller med det Indhold eller med det Formaal rettelig hørte hjemme i en Lønningslov for Præsterne. De, der er imod denne Bestemmelse i Lønningsloven, behøver altsaa i og for sig ikke at være imod, at en saadan Bestemmelse eksisterer, men de er imod, at den findes under denne Form og i denne Lov. Man finder, at denne Sag burde underkastes en nærmere Overvejelse, og om den bliver indført et halvt Aar før eller senere, gør jo intet. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa en Redegørelse for, hvad Paragraffen kan føre til, men jeg er ikke blevet overbevist af hverken den højtærede Kirkeministers Redegørelse eller af de ærede Ordføreres varme Forsvar for denne Paragraf.

Det ærede Medlem Hr. Stegger Nielsen sagde, at Forkyndelsesfriheden var ikke bragt i Fare, men at det var andre Aarsager, der skulde til, naar en Præst blev indstillet til Afsked fra sit Embede. Saa kunde jeg godt lide at vide, hvad det er for andre Aarsager, naar man henviser til, at det er Biskop og Provst, der skal foretage den Indstilling, hvorefter der kan meddeles Afsked. Biskop og Provst maa ogsaa have noget at bygge paa, naar de skal foretage en saadan Indstilling. Jeg maa derfor beklage, at man ikke har fulgt Lønningskommissionens Forslag paa dette Omraade og udeladt denne Paragraf i den foreslaaede Lønningslov.

P. N. Petersen (Røjle): Det er kun en meget kort Bemærkning, jeg vil gøre, saa meget mere som det ærede Medlem Hr. Alfred Kristensen egentlig har sagt det meste af det, jeg kunde have ønsket at sige. Det drejer sig om det Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Krarup rejste angaaende den sønderjyske Præstegaardsjord. Jeg hører til dem, der er af den Opfattelse, at her er et Spørgsmaal, som trænger sig meget stærkt paa for at blive løst, og jeg er ikke i Stand til at se det rimelige i, at man nede i Sønderjylland skal indtage en Undtagelsesstilling i saa Henseende i Forhold til det øvrige Land. Jeg havde ventet, at den højtærede Kirkeminister vilde have omtalt det, da han fik Ordet for at svare, men det gjorde han ikke. Derfor kunde jeg have Lyst til at høre, om den højtærede Kirkeminister er af den Opfattelse, at den sønderjyske Præstegaardsjord bør afhændes, paa samme Maade som det er sket i det øvrige Land, og om der fra den højtærede Kirkeminister kan ventes noget Initiativ i saa Henseende. Det bræn-